

BÔ YIN RÂ

HET BOEK
VAN DE MENS

AURORA PRODUCTIONS

© Kober Verlag AG, Bern

© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 2010

www.aurora-productions.com

www.boyinra.nl

Oorspronkelijke titel: Das Buch vom Menschen.

In 1920 voor het eerst uitgegeven door Verlag der Weissen Bücher, München.

Nederlandse vertaling door M. ter Marsch-Keen

2^e druk, bewerkt door Pieter M.G. van Exter

ISBN 978-90-73007-253

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Inleiding	7
Het mysterie: 'man en vrouw'	17
De weg van de vrouw	39
De weg van de man	67
Het huwelijk	79
Het kind	93
De nieuwe mensheid	113
Slot	129
Laatste les	139

“Van de mens uit moet je tot ‘God’ komen, anders blijft ‘God’ in eeuwigheid voor jou – een vreemde!”

Dit schreef ik eens in *‘Het boek van de koninklijke kunst’*.

Een beter woord om thans dit *‘Boek van de mens’* mee te beginnen, zou ik niet kunnen vinden. . .

Met *‘Het boek van de levende God’* en *‘Het boek van gene zijde’* moet *‘Het boek van de mens’* een *trilogie* vormen, want deze drie boeken, hoewel elk op zichzelf afgesloten en een zelfstandig geheel vormend, staan toch ook onderling in innerlijk verband en er zullen veel plaatsen zijn die elkaar toelichten. Dit wederkerig toelichten zal de inwerking van de woorden op de *ziel* slechts kunnen *verdiepen*.

Ik hoop dat *‘Het boek van de mens’* in de handen zal komen van hen die de beide andere boeken reeds kennen!

Dat het de harten zal vinden die er behoefte

aan hebben: de zielen die bereid zijn de inhoud ervan op te nemen!

Hoewel ik overtuigd ben van de grote kans op een verkeerde uitleg waarop deze woorden helaas kunnen rekenen, zie ik me toch genoodzaakt met nadruk uit te spreken, dat ook het schrijven van dit boek het nakomen is van een verbintenis die ik op me heb genomen in volkomen overeenstemming met de 'oudsten' van de geestelijke gemeenschap waartoe ik behoor, en waaraan ik alles te danken heb wat ik te geven heb.

De leer die hier wordt verkondigd, is eeuwenoud erfgoed van degenen wie sinds de oertijd van de aardse mensheid de blijvende bescherming is toevertrouwd van de heilige vlam, waarvan het licht voortkomt uit het binnenste 'Oerlicht'.

Wat wij zelf hebben *ontvangen*, geven we slechts door om tijdgenoten en latere generaties te *bereiken*.

We maken er waarlijk geen aanspraak op de *samenstellers* van deze leer te zijn.

Ook betreft het minder een 'leer' dan wel een *mededeling* van praktische *ervaring* in de levende wereld van de *substantiële eeuwige geest*, waaruit iedere mensenziel op deze planeet is voortgekomen. . .

Ook dit boek, dat over de 'mens' spreekt, zal daarom leiden naar de wereld van de zuivere substantiële geest.

Dit zal velen een tegenstrijdigheid toeschijnen, omdat ze nog niet leerden inzien dat de werkelijke mens niet anders een 'vrucht van de liefde' is van het mannelijke en vrouwelijke in de *substantiële zuivere geest*, als zijn aards dierlijk lichaam is ontstaan uit de *lichamelijke* erotische vereniging van man en vrouw *op aarde*. . .

Wie echter de mens nader wil beschouwen en *zichzelf* op die wijze leren *kennen*, moet gaan naar het *vaderland* van de mens – moet zijn zoeken wenden op *die* wegen die klimmend leiden naar de *hoge gebieden* waaruit het

eeuwig organisme van de werkelijke mens afkomstig is, dat door aardse zintuigen nimmer kan worden waargenomen en ook door het aards *verstand* slechts kan worden herkend in de *uitwerkingen* van geestelijk geschapen impulsen.

Zolang we ons alleen bezighouden met *de menselijke verschijningsvorm op deze aarde*, staan we slechts tegenover een disharmonisch geaard *dier – disharmonisch*, omdat het zich niet alleen als *dier* tracht te beleven, maar blijkbaar ook nog een prikkel tot beleven ontvangt vanuit *andere* krachten die niet behoren tot de krachten van het *dier – disharmonisch* omdat het door deze aan-het-dier-vreemde krachten eenvoudigweg wordt *gehinderd* zijn bestaan in dierlijk welbehagen ten volle te genieten zonder het met schuld-belasting te bezwaren.

Voor alles moet men dus de dwaling inzien en overwinnen dat *de mens* niets meer zou zijn dan de verschijningsvorm die we *op deze aarde* met de naam: 'mens' aanduiden.

Men kan het niemand op aarde kwalijk nemen – niemand die ‘de mensen *kent*’ – wanneer hij voor de verheven woorden die de mens ‘*het evenbeeld van de godheid*’ noemen, slechts een ironisch lachje overheeft – zolang het begrip dat hij met het woord ‘mens’ verbindt, slechts de *aardse mens* bedoelt. . .

Het woord van het ‘evenbeeld Gods’ zou werkelijk de bespottelijkste dwaasheid zijn wanneer hij die het eens voor het eerst uitsprak, *alleen aan de aardse mens* had gedacht!

Een *dwaas* kon dit woord slechts uitspreken of – een echte *wijze*, voor wie het inzicht van het *alomvattend* wezen van de mens zich had ontsloten.

Wat het begrip ‘*mens*’ moet omvatten – zal het werkelijk *de mens* en niet slechts *een* van zijn talloos vele *verschijningsvormen* in de geestelijke en *stoffelijk-zintuiglijk* waarneembare kosmos omsluiten – zal dit ‘*Boek van de mens*’ je vertellen.

Heb je innerlijk eenmaal ingezien wat ik je

moet zeggen, dan denk ik dat je *niet* meer zult glimlachen om de woorden van de wijze. . .

Dan zul je begrijpen wat de oude heilige zin wil zeggen: "*Tot beeld Gods schiepen hem de Elohim*".

Dan zoek je de 'oermens' stellig niet meer op deze planeet, maar je hebt dan ingezien dat hetgeen je tot dusver deze naam hebt gegeven, juist een *dier van de oertijd* kan worden genoemd, waaruit het *fijnere* dier zich heeft ontwikkeld, dat tegenwoordig de *mens* als drager en werktuig dient opdat hij zich in de stoffelijke wereld kan beleven.

Ook zul je dan niet meer 'wanhopen aan de mens', want alles wat je tot dusver 'verachtelijk', 'klein' en 'erbarmelijk' hebt gevonden aan het wezen dat men op aarde 'mens' noemt, zal je dan begrijpelijk worden als de natuurnoodzakelijke – want aan het *diergelijke* – uitwerking van het *aardse dier*, dat door de werkelijke 'mens' hier als middel gebruikt wordt om zichzelf uit te beelden en dat hem echter dikwijls een krachtiger tegen-

stand in de weg legt dan hij in het gebied van de stoffelijke wereld overwinnen kan.

Weer andere dingen zul je leren begrijpen als onvermijdelijke '*wrijvings-verschijnselen*' bij het op elkaar inwerken van zozeer verschillende krachten.

Maar ook zul je nimmer meer dromen van een 'hemel op aarde', omdat je hebt leren inzien dat zelfs het *dier*, dat de mens in deze materiële wereld dienstbaar moet worden, hier zijn 'hemel' niet zal kunnen vinden – maar de werkelijke '*mens*' zijn hemel reeds *had*, lang vóór hij zichzelf stortte in het gebied van de stoffelijke vormen, waar het 'mens-dier' hem zijn krachten moet lenen wanneer hij weer in deze hemel terug wil komen. . .

Het zal een zegen voor je zijn wanneer je aan het einde van dit boek, dat ik je hierbij overhandig, tot het eigen innerlijk *in-zicht* bent gekomen dat ook jij *een mens uit het eeuwig vaderland van de mens* bent en niet alleen het hogere *dier*, waarmee je zo nauw bent samen-

gevlochten dat je het tot dusver wellicht ternauwernood hebt herkend als iets wat je vreemd is en je tegenwerkt!

Het zal een zegen voor je zijn wanneer je je dan met alle kracht opricht en voortaan slechts tasten zult naar het *hoogste* in je – want te lang reeds heb je gewroet in het slijkerig lage – al te dikwijls hebben jouw handen in het ongewisse van modderige afgronden gegrepen, zonder daar te vinden wat ze dachten te kunnen grijpen!

Ik wil je *vol vertrouwen zien in jezelf*.

Je zult jezelf niet meer kunnen *verachten* zodra je – zij het slechts vaag – aanvoelt dat niets aan jou verachtelijk is dan wat je door een *foutieve verklaring* voor *jezelf* verachtelijk *maakt!*

Vanaf die dag zul je *niet* meer *met het slechte samengaan!*

Vanaf die dag zul je *niet* meer *streven naar het lagere in je!*

Dan zul je een 'opstandeling' worden, een die

opstaat en zich *losrukt* uit de kleverige klei van de uitgesleten alledagsstraten!

Dan zul je met vaste schreden klimmen over het rotspad dat je naar je besneeuwde bergtoppen leidt!

Daar zul je dan *jezelf* terugvinden *als 'mens'* in het vaderland van de mens.